

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 19. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805118446944/facsimile.pdf (tilgået 28. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

stirrede ud over Søen. Mindet om dette Møde var faret som et Lyn gennem hans Sind, og saa stærkt levede han det hele om i Erin- dringen, at hans Kind blev blussende rød netop der og kun der, hvor hendes Haand havde mærket den. Hans Blod blev optændt af Hævnl- yst. Den Dag havde han været svimmel og svag af Foraarets stærke Luft. Han, som besad den ubændige Ungdoms Trang til at herske og tilegne sig alt, hvad der vakte hans Attraa, havde dengang mistet sin Selviskhed, fordi han ydmyget og blændet havde knælet for hendes aabenbaringsagtige Skønhed. Thi skøn var hun, og hun havde baaret en perlefylt Ærtebælg ved sit guldstukne Bælte. Han havde straks gættet sig til, at hun maatte være en Datter af Herren til Egenæs derovre hinsides Søen. Som en Falk havde han sultet efter at se hende igen, men det var ikke lykkedes ham, thi hun havde ikke oftere forvildet sig ind paa hans Skovomraade, og Sten Basse aabnede sin Gaard og sit Selskab for ingen.

Nu saa han hende styre ind under den lille herreløse Ø midt i Søen, den han aldrig selv havde gæstet, men kun skinsygt vaaget over, at heller ingen anden betraadte. Fra

ældgammel Tid havde den ligget som et fredet Skel mellem de to Gaarde og deres Part af Søen.

»Øen er min!« skreg Sølvør endnu engang.

Saa sprang han i lange Sæt ned ad Taarntrappen, løb gennem Gaarden, over den skrøbeligt knirkende Vindebro, over det smalle Stykke Eng, der suppede under hans Fødder, løb til Søen, løsnede en Baad, roede ud mod Vinden, handlede ilsomt og instinktmæssigt som en Falk, der flyver paa sit Bytte, og besindede sig først, da han drejede om Sivskoven ind i den lille Vig, hvor en Baad var løbet paa Land.

Baaden var tom, men paa Bredden laa et lyserødt Klædebon. Hvor var hun selv? Tanken om hendes Nøgenhed gød Ild i hans Blod, og han drev Baaden haardt op paa den smalle Bred. Som han nu rejste sig fra Toften for at springe i Land, veg han blændet tilbage. Foran ham stod hun, han søgte, som skudt op af Jorden, nøgen og hvid mod det grønne Løv, beskinnet af Solen, uden en dækket Plet paa sit Legeme, og dog rolig og rejst, med Armene stolt krydsede under Brysterne. Hendes Haars bleggyldne Spind faldt som en Kappe over de blødt skraanende Skuldre. Intet af al hendes skønne glatte Nøgenhed rødmede uden de rosenfarvede Knopper paa de smaa jomfruelige Bry-